

paa Vejen, standsede hun med bankende Hjerte sin Leg i den Tro, at det var hende. Fra Morgen til Aften ventede hun hendes Komme, som Tanten jo havde bebudet. Med al sin Opfindsomhed havde hun søgt at udfritte Tjenestepigerne og alle andre, som hun kom i Berøring med, om Moderens Opholdssted og om Grunden til hendes Udeblivelse. Men hun havde ingenting faaet at vide.

Saa var det, hun igaar havde indsmigret sig hos den gamle Ellen Kagekone, der endelig havde røbet, at Moderen boede ikke saa langt herfra, nemlig hos Mormoderen, der var syg, og hos hvem hun maatte blive for at pleje hende. Paa sine yderligere Spørgsmaal havde hun faaet til Svar, at Mormoderens Hus laa ude i den Retning, hvor Solen gik ned . . . at sige lidt til Siden derfor . . . ikke til den Side, hvor Kjolelommen var, men til den anden. Men i den Retning var det netop ogsaa, at Faderen var gaaet bort.

Altsaa var det nu ganske bestemt, at gamle Ellen havde talt Sandhed.

Hun blev siddende paa Diget med Hovedet i Hænderne og fortabte sig i Overvejelser. Og nu modnede hos hende en Beslutning, som siden den foregaaende Dag ganske havde opfyldt hende, ja endog holdt hende vaagen en Tid af Natten. Hun vilde en Dag gaa hen og besøge Moderen, uden at nogen vidste det. Nu kendte hun jo Vejen og kunde aldrig tage fejl. Dagny skulde ogsaa med, hvor meget hun saa brolede. Og Dukke-Lise skulde med, og den skulde have alt sit Tøj vasket og rullet for at være rigtig pæn! . . . Moderen vilde nok blive glad, naar de kom. Men allermest længtes hun næsten efter Bedstemoderen, som var syg. Og ogsaa efter Trofast længtes hun, og efter den røde Kat og gamle Bedstefader. For det var vist ikke sandt, hvad Ellen havde fortalt, at han var død.

. . . Emanuel havde imidlertid fortsat sin Vandring